

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Σ. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, καρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

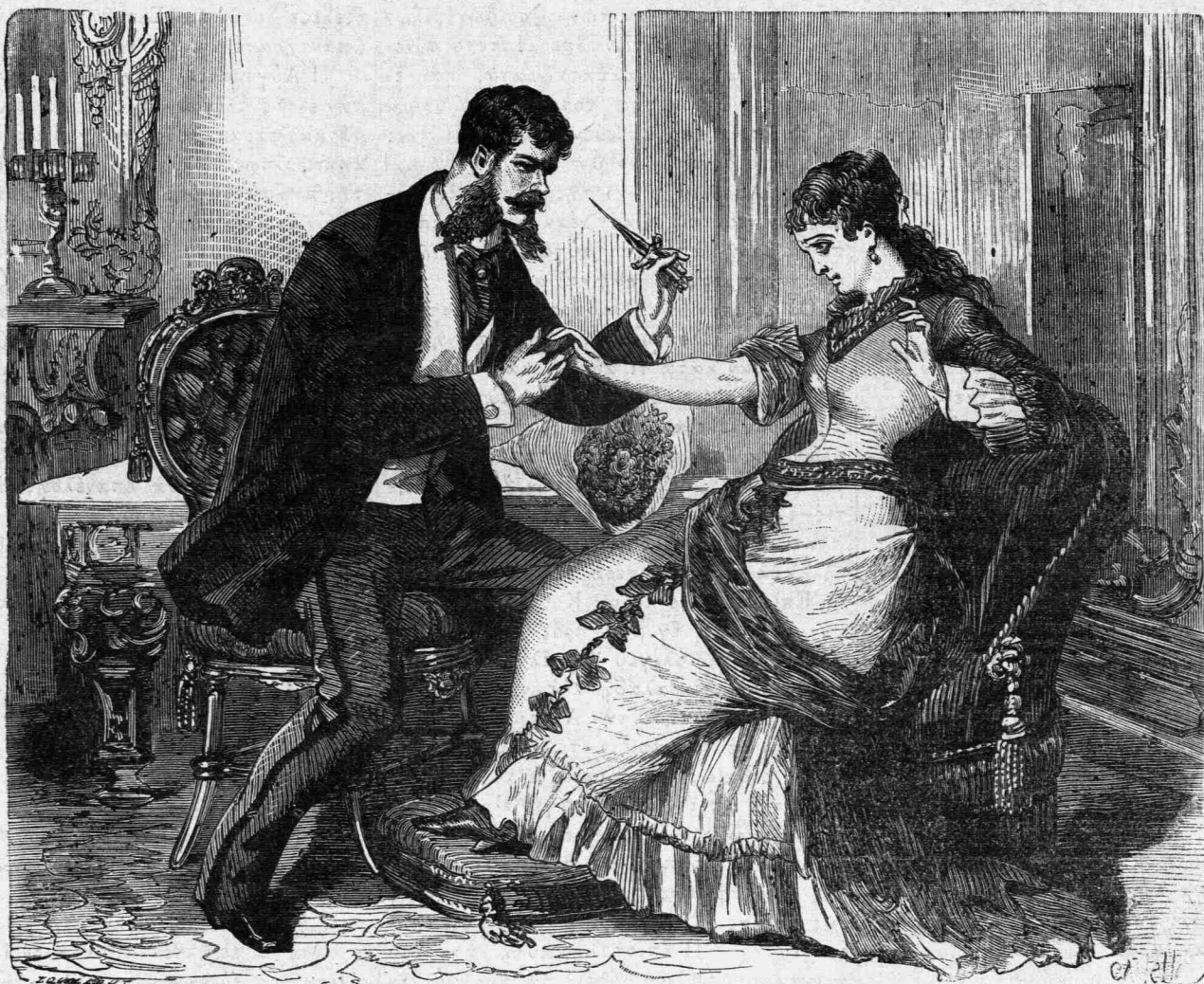
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, μυθιστορία Ραούλ δε Ναβερύ, μετὰ εἰκόνων (συνέχεια) Σ. Τ.— Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Δουμά, (συνέχ.), μετάφρ. Δηλ.— Σύγχρονος Ἑλληνικῆ Κοινωνία: ΝΑΙ καὶ ΟΧΙ, Διήγημα Γ. Δ. Ξεροπούλου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προσληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Ἀνοίξατε τὰς φλέδας μου καὶ πίετε. (σελ. 467)

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΑΟΥΛ ΔΕ ΝΑΒΕΡΥ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΙΔ'

Τὸ χεῖλος τῆς ἀδύσσου.

Ἐκτοτε ἡ Αὐγουστίνη δὲν ἀπεχωρίσθη τῆς Βαρβάρας, μεθ' ἧς εἶχε συντάξει ἀληθές πρόγραμμα διασκεδάσεων, ἐκ τῶν

ὁποίων πάντοτε προστίμων τὰς δαπανηροτέρας· διότι ἀμφότεροι εἶχον καταληφθῇ ὑπὸ τῆς μανίας τῆς πολυτελείας, δαπανῶνται ἀφειδῶς τὸ χρῆμα, καὶ οὐδέποτε συλλογίζομεναι ὅτι τοιαύτη σπατάλη ἐδύνατο νὰ ἐπιφέρῃ ταχέως τὴν καταστροφὴν τῶν ἰδίων· δὲ ἡ Βαρβάρα οὐδέποτε κατεδέχετο νὰ φορέσῃ δις τὴν αὐτὴν ἐσθῆτα, ἀλλ' ἐδίδεν αὐτὴν εἰς τὴν θαλαμηπόλον τῆς.

Ἡ κυρία Κουρσὺ δὲν ἐδυνήθη ἡ μᾶλλον δὲν ἠθέλησε ν' ἀποφύγῃ τὸν κίνδυνον,

τὸν ὁποῖον παρεσκεύαζον εἰς αὐτὴν αἱ μετὰ τῆς Βαρβάρας σχέσεις τῆς, τοσοῦτω μᾶλλον, καθόσον τὰ αὐτὰ πάθη καὶ αἱ αὐταὶ ὀρέξεις συνέδενον τὰς καρδίας αὐτῶν.

Ἡ Αὐγουστίνη δὲν ὑστέρει μὲν κατὰ τὰ πλούτη τῆς Βαρβάρας, ἀλλ' οὐχ ἦττον ἡσθάνετο ἑαυτὴν κατὰ πολὺ κατωτέραν αὐτῆς, ὅσον ἀφορᾷ τοὺς τίτλους τῆς εὐγενείας, ὅσαςκι μάλιστα ἤκουεν αὐτὴν ἀπαριθμοῦσαν αὐτοὺς κατὰ σειράν. Οὐχ ἦττον, εὐρισκομένη μετ' αὐτῆς, ἐνόμιζεν ἑαυτὴν εὐτυχῇ, ἢ μᾶλλον ὅτι διῆγε τὸν

βίον ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἄλλοτε ὠνειροπόλησεν.

Ἀληθῶς αἱ δύο αὐταὶ γυναῖκες ἡσθάνοντο ἀμοιβαίαν ἀγάπην· μυστηριώδεις τις δεσμός ἦν αὐτῶν τὰς καρδίας αὐτῶν, καὶ ὡς ἐκ τούτου αἱ αὐταὶ ἐπιθυμία καὶ αἱ αὐταὶ ὀρέξεις ἀνεπτύσσοντο ἐν αὐταῖς. Ἐτρεχον ἀπληστώως εἰς τὰς διασκεδάσεις καὶ οὐδέποτε ὁ κόρος κατελάμβανε τὴν καρδίαν αὐτῶν.

Ὁ πρίγκηψ Ὀρλώφ εὐρίσκετο πανταχοῦ καὶ πάντοτε ἐδείκνυτο περιποιητικὸς πρὸς τὴν κυρίαν Κουρσού, ἣτις κατέβαλλε πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως μὴ ὑστερήσῃ κατὰ τὴν πολυτέλειαν τῆς Βαρβάρας.

Κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο ὁ χειμὼν ἦτο δριμύς. Ἡμέραν τινά, ἐνῶ ἡ χιών ἐπιπτε κατὰ στιβάδας, ἡ κυρία Κουρσού συνεφώνησε μετὰ τῆς Δουσίγκας, τῆς Βαρβάρας, καὶ τῆς Μάϊρας, μὴ ἐξαίρουμένου καὶ τοῦ πρίγκηπος Ὀρλώφ, νὰ ἐξέλθωσιν εἰς μεμακρυσμένον διὰ τῶν ἐλκήθρων περιπάτον. Ἀπαντες ἦσαν καλῶς ἐνδεδυμένοι, καὶ ἰδίως ἡ κυρία Κουρσού, ἣτις ἐβαίνειν ἐπὶ τῆς χιόνος πάντοτε μειδιδῶσα καὶ περιχαρής. Μόνον ὁ πρίγκηψ Ὀρλώφ ἠκολούθει αὐτὴν κατὰ βῆμα, ἐνῶ ἡ λοιπὴ συνοδία ἔμεινε κατὰ πολὺ ὀπίσθεν αὐτῶν.

— Ἡξεύρετε ἕως ποῦ ἤθελον νὰ φθάσω; τῇ εἶπεν ὁ πρίγκηψ.

— Πέραν τοῦ καταρράκτου, ἀπήντησε μειδιδῶσα ἡ Αὐγουστίνη.

— Ὅχι δά... εἶνε πολὺ μακράν...

— Δὲν ἐφθάσατε ποτὲ ἕως ἐκεῖ;

— ὦ! διήλθον πολλάκις ἐκεῖθεν.

— Τότε δὲν πηγαίνετε ἐκεῖ χάριν περιεργίας.

— Ὅχι... ἀλλὰ φοβοῦμαι δι' ὑμᾶς, διότι δὲν εἴσθε συνειδησμένη εἰς τὸ ψῦχος, καὶ φαίνεται ὅτι πάσχετε πολὺ. Θέλετε νὰ ἐπιστρέψωμεν;

— Ὅπως θέλετε.

— Ἄς ἐπιστρέψωμεν. Θὰ δειπνήσωμεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Ἀγγλίας, καὶ κατόπι πρέπει νὰ ἐτοιμασθῇτε διὰ τὸ θέατρον. Σᾶς συμβουλεύω νὰ φορέσετε τὴν κυανὴν ἐκείνην ἐσθῆτά σας, ἡ ὁποία τόσῳ καλὰ σᾶς ἀρμόζει.

— Πῶς;... τὴν γνωρίζετε;...

— Βεβαίως, ἀπήντησεν ὁ πρίγκηψ.

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἠνώθησαν μετὰ τῆς Δουσίγκας καὶ τῆς Βαρβάρας καὶ ἅπαντες διηυθύνθησαν πρὸς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Ἀγγλίας.

Ἡ κυρία Κουρσού, εἶτε ὅπως εὐχαρίστησεν τὸν πρίγκηπα, εἶτε ἕνεκα φιλαρεσκείας, ἐφόρεσε τὴν κυανὴν τῆς ἐσθῆτα, καὶ ἅπαντες ἐν σώματι μετέβησαν εἰς τὸ θέατρον.

Οὕτως, αἱ διασκεδάσεις διεδέχοντο ἀλλήλας χωρὶς νὰ παρέχωσιν εἰς τὴν κυρίαν Κουρσού τὸν ἀπαιτούμενον καῖρόν, ὅπως σκεφθῇ καὶ περὶ τῶν ἰδίων ὑποθέσεων τῆς. Ἐκοιμᾶτο λίαν ἀργά, ἡγείρετο τὴν μεσημβρίαν, ἐπρογευματίζεν ὡς Ἰσπανίς, καὶ εἰτα μετέβαινε παρὰ τῷ πατρὶ τῆς, ὅπως πληροφορηθῇ περὶ τῆς υγείας τοῦ μὴ τολμῶσα δὲ νὰ τῷ ὁμολογήσῃ ὅτι δὲν ἔγραψε ποσῶς πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς, εἰς

τὰς περὶ αὐτοῦ ἐρωτήσεις τοῦ κυρίου Μεϊλλὰκ ἀπῆντα πάντοτε καταφατικῶς, καίτοι οὐδ' αὐτὴ ἐμάνθανέ τι παρὰ τοῦ κυρίου Κουρσού.

Ὁ κύριος Μεϊλλὰκ ἐμεῖδία τότε εἰρωνικῶς, ἡ δὲ Αὐγουστίνη ἡσπάζετο αὐτὸν καὶ ἀνεχώρει.

Διὰ τὰς φύσεως τοιαύτης γυναῖκας, ὅσα ἡ Αὐγουστίνη, τὰ πάντα εἰσὶν εὐκόλα, καὶ ὅταν ἔτι δὲν ἔχωσι χρήματα τὰ παρὰ τοῦ κυρίου Κουρσού ἀποσπασθέντα αὐτῇ χρήματα βεβαίως δὲν ἐπῆρουν, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἠναγκάσθη, χάρις εἰς τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου τῆς, τὸ ὁποῖον ἦτο πασίγνωστον εἰς ὅλους τοὺς ἐν Παρισίοις ἐμπόρους, νὰ συνομολογήσῃ πολλὰ δάνεια· εἶχεν ἀνοικτούς λογαριασμοὺς μετὰ διαφόρων καταστηματαρχῶν, παρ' ὧν ἐλάμβανε διάφορα πολυτελείας εἶδη, ἀντὶ ὑπερόγκων ποσῶν, μὴ θέλουσα νὰ ὑστερήσῃ κατὰ τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν ρωσίδων φίλων τῆς. Ἐνῶ μετ' αὐτῶν ἐπεσκεπτετο συνεχῶς τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα, καὶ ἔβλεπεν ἐνώπιόν τῆς τοσαῦτα πολύτιμα εἶδη, ἅτινα ἐπρομηθεύοντο αἱ φίλαι τῆς, πῶς ἦτο δυνατόν νὰ μὴ τὰς μιμηθῇ καὶ αὐτή; Ἀφοῦ αἱ φίλαι τῆς ἔφερον καθ' ἐκάστην νέον πῖλον καὶ νέαν ἐσθῆτα, ἔπρεπε νὰ φανῇ ἀπέναντι αὐτῶν ἐπαρχιωτικὴ καὶ νὰ μὴ τὰς μιμηθῇ καὶ αὐτή;

Οὐχ ἦττον ἡ Βαρβάρὰ δυσηρεστεῖτο ἐνδομύχως, βλέπουσα τὴν Αὐγουστίνην μὴ ὑστεροῦσαν κατὰ τι αὐτῆς, καὶ προσεπάθει παντὶ σθένει ὅπως ὑπερβῇ αὐτὴν κατὰ τὴν πολυτέλειαν· ἀλλ' ἡ Αὐγουστίνη, τυφλωθεῖσα ὑπὸ τῆς ματαιότητος καὶ τῆς φιλαρεσκείας, δὲν ἔβλεπε τὴν ἀβυσσον, ἥτις ἔχαινε πρὸ τῶν ποδῶν τῆς καὶ ἐδιπλασίαζε τὰς προσπάθειάς τῆς, ὅπως φανῇ κατὰ πολὺ ἀνωτέρω τῆς Βαρβάρας.

Ἐπὶ τέλους ὁ κύριος Κουρσού, βαρυνθεὶς τὴν μοναξίαν, ἔγραψε πρὸς τὴν σύζυγόν του ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔλθῃ εἰς Παρισίους, ὅπως παραλάβῃ αὐτήν. Τοῦτο μεγάλως κατελύπησε τὴν Αὐγουστίνην· φοβουμένη δὲ τὴν ἀφίξιν τοῦ συζύγου τῆς, ὅστις βεβαίως θὰ δυσηρεστεῖτο διὰ τὸν βίον, τὸν ὁποῖον αὐτὴ διῆγεν εἰς Παρισίους, ἀνεχώρησεν ἐσπευσμένως εἰς Haussois. Μόλις δὲ παρήλθον τρεῖς ἡμέραι ἀπὸ τῆς ἐκεῖ ἀφίξεώς τῆς, ἔλαβεν ἐπιστολήν, τῆς ὁποίας ἡ ὑπογραφή μεγάλως ἐξέπληξεν αὐτήν. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἦτο τοῦ πρίγκηπος Ὀρλώφ, ὅστις τῇ ἀνήγγελλεν ὅτι ἄνευ τῆς παρουσίας τῆς, δὲν θὰ εἶχεν οὐδὲν θέλητρον ὁ περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς δοθησόμενος ἐν τῇ ρωσικῇ πρεσβεΐᾳ χορὸς· ἐπανερχόμενος δὲ εἰς τὸ παρελθόν του, παρεπονείτο διὰ τὸ κενὸν τῆς καρδίας του καὶ διὰ τὸ ἀπελπι μέλλον του.

«Οὐδέποτε πλέον θ' ἀγαπήσω, ἔλεγε, καὶ οὐδεμίαν γυνὴν δύναται νὰ με ἀγαπήσῃ... Παρήλθον ἀνεπιστρεπτὶ τὰ ὠραιότερα ἔτη τῆς ἡλικίας μου, ἄνευ χαρᾶς, ἄνευ ἀποτελέσματος, καὶ κατήντησα κατηφὴς καὶ μελαγχολικός. Ἡ καρδία μου αἰμάσσει ἔτι ἐκ τῶν πληγῶν, τὰς ὁποίας ἀφῆκαν κατὰ τὴν διάβασίν των πολλὰ

γυναῖκες... Ὡς ἐκ τούτου, θέλω νὰ προσφέρω τὴν καρδίαν μου, ν' ἀφιερῶσω ὅλην μου τὴν ζωὴν εἰς μίαν καὶ μόνην γυναῖκα, ἡ ὁποία νὰ ἐννοήσῃ τὸν χαρὰ κτῆρά μου· θέλω νὰ εὕρω γυναῖκα, ἔχουσαν καρδίαν ἀθῶαν ὡς τὴν χαρὰυγὴν καὶ θερμὴν ὡς τὸν ἥλιον. Τοιοῦτον ἦτο πάντοτε τὸ ὄνειρόν μου. Ἀλλὰ, φεῦ! τὰ ὄνειρα ταχέως ἐξαφανίζονται, συμπαρασύροντα καὶ πᾶν ὅ,τι ἔχει τις πολυτίμον καὶ ἀγαπητόν... Ἦδη ἀπέμεινα μόνος, προσπαθῶν διὰ τῶν διασκεδάσεων νὰ λησμονήσω τὸ παρελθόν μου, ἐγώ, ὁ ἄλλοτε εὐθυμὸς καὶ περιχαρής, καὶ ὁ ὁποῖος ἔπρεπε νὰ κατέχω ἡδὴ ἄλλην θέσιν... Ἡ Βαρβάρὰ προητοίμασεν ὠραιότατον φόρεμα διὰ τὸν προσεχῆ χορόν. Ἡ μόνη μου ἐπιθυμία εἶνε νὰ φανῇ τὸ ὠραιότερα αὐτῆς. Σᾶς πέμπω ἐσωκλειστώως μικρὸν ὑπόδειγμα τῆς ἐσθῆτος, τὴν ὁποίαν ἡ φαντασία μου ἐξέλεξε δι' ὑμᾶς. Σκεφθῆτε καὶ ὑμεῖς καὶ ἀπαντήσατέ μοι ταχέως».

Ἡ Αὐγουστίνη ἀπῆντησεν, ἀγγέλλουσα τὴν ἐντὸς ὀλίγου ἀφίξιν τῆς εἰς Παρισίους καὶ παρακαλοῦσα συγχρόνως τὸν πρίγκηπα, ὅπως παραγγείλῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς παρ' αὐτοῦ ὑποδειχθείσης ἐσθῆτος, καθόσον ἔκρινεν αὐτὴν ὡς λίαν κατάλληλον.

Ἡ Λαύρα μεγάλως ἐξεπλάγη ὅτε ἔμαθε παρὰ τῆς φίλης τῆς ὅτι ἡτοιμάζετο ν' ἀναχωρήσῃ καὶ πάλιν εἰς Παρισίους. Ἡ κατάστασις τῆς υγείας τοῦ κυρίου Μεϊλλὰκ ἐφέρετο πάντοτε ὑπὸ τῆς Αὐγουστίνης ὡς πρόσφασις, ὁ δὲ κύριος Κουρσού μεγάλως ἐλυπήθη διὰ τὴν νέαν ταύτην ἀναχώρησιν τῆς συζύγου του.

— Καὶ πότε θὰ ἐπανέλθῃς; ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ κύριος Κουρσού.

— Ὅταν ὁ πατήρ μου δυνηθῇ νὰ με συνοδεύσῃ.

— Τότε παρακίνησέ τον νὰ ἔλθῃτε ταχύτερον.

— Ἐως τὴν ἀνοιξιν.

— Τόσῳ πολὺ! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Κουρσού.

— Ἀλλὰ δὲν ἡξεύρεις ὅτι ὁ πατήρ μου δὲν εἰσπορεῖ νὰ καθῇ εἰς τὴν ἐσχάτην τὸν χειμῶνα;

— Μπᾶ! τί πειράζει! ἀφοῦ θὰ ἔλθῃς καὶ σύ, ἡ ὁποία παντοῦ φέρεις τὴν ἀνοιξιν.

Ἡ Αὐγουστίνη ἡσπάζετο τὸν σύζυγόν τῆς, χωρὶς νὰ τῷ ἀπαντήσῃ.

Ὅτε δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐν Παρισίοις οἰκίαν τῆς, εὗρεν αὐτὴν πλήρη ἀνθέων· τὸ αὐτὸ δ' ἐκεῖνο ἐσπέρας ὁ Ὀρλώφ ἐπεσκέφθη αὐτήν.

— Ἡξευρον καλῶς, τῇ εἶπεν, ὅτι ἡ ἰδέα τοῦ χοροῦ θὰ σας ἠνάγκαζε νὰ ἐπανέλθῃτε ταχέως. Τὸ φόρεμά σας παρηγγέλθη ἤδη· ἐστὲ βεβαία ὅτι οὐδεμίαν κυρία θὰ δυνηθῇ ν' ἀντιπαραταχθῇ κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην μεθ' ὑμῶν ὡς πρὸς τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν κομψότητα.

— Οὐτε ἡ Βαρβάρα;

— Οὐτε, σᾶς βεβαιῶ.

— Ἀλλὰ πῶς τοῦτο;...

— Πῶς τοῦτο; ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ πρίγκηψ. Διότι διὰ τὴν Βαρβάραν τρέφω αἰσθήματα ἀπλῶς φιλικὰ, καὶ τίποτε πε-

ρισσότερον. Δέν σας εἶπον τὰς ιδέας μου ;

— Καὶ δὲν μετεβάλετε καθόλου αὐτάς ;

— Ἐκείνην, τὴν ὁποίαν θ' ἀγαπήσω ἐγώ, θά τὴν ἀγαπήσω ἐμμανῶς. Ἡ γυνὴ αὕτη οὐδέποτε δύναται νὰ ᾔηε ἡ Βαρβάρα, διότι μὲ φοβεῖται, ὡς δαίμονα. Ἄλλως τε, ἔχω στενὴν φιλίαν μετὰ τοῦ συζύγου της καὶ πολὺ περισσότερον μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ της. . . . Δὲν θέλω ποτὲ νὰ φανῶ ἀσυνείδητος. Καὶ ἔπειτα ἐγὼ ἔχω ἰδιοτροπίας, διὰ τὰς ὁποίας ἡ Βαρβάρα γελᾷ. Ἡ καρδιά μου ἐξηράνθη ἀπὸ τὰς λύπας καὶ ἔχει ἀνάγκη δακρύων διὰ ν' ἀνθίσῃ καὶ πάλιν.

— Πρέπει νὰ ἐκλαύσετε πολὺ εἰς τὴν ζωὴν σας, ἀφοῦ αἰσθάνεσθε ὅτι ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ τὰ δάκρυα τῶν ἄλλων.

— Τώρα τὸ ἠννοήσατε ; Τὸ κατ' ἐμέ, ἔχω τὴν ιδέαν ὅτι καὶ ὅταν ἀκόμη θὰ εὐρισκομαι ἐντὸς τοῦ τάφου μου, καὶ αἰσθανθῶ ἐν δάκρυ χυνόμενον ὑπὲρ ἐμοῦ, θ' ἀναστηθῶ, ὡς ὁ Λαζαρος.

— Εἰπέτε μᾶλλον ὡς οἱ βρυκόλακες ἐκείνοι, οἱ ὁποῖοι ροφῶσι τὸ αἷμα τῶν φθισικῶν.

— Ἀλλοίμονον ! ἐπιθύρουν ὁ Ὀρλώφ.

Καὶ ἐκάλυψε διὰ τῆς χειρὸς του τοὺς ὀφθαλμούς· ὅτε δὲ παρετήρησε καὶ πάλιν τὴν κυρίαν Κουρσὺ, ἐνόμισεν ὅτι τὸ βλέμμα της ἐξέπεμπε φλόγας.

— Ἰδοῦ, κύριε Βρυκόλακα, εἶπε λαβούσα ἐγχειρίδιόν τι καὶ ἐκτείνουσα εἰς αὐτὸν τὸν βραχίονά της, ἀνοιξατέ τὰς φλέβας μου καὶ πίετε !

Ὁ πρίγκηψ διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς ἔλαβε τὸ ἐγχειρίδιον, διὰ δὲ τῆς ἐτέρας τὸν βραχίονα τῆς Αὐγουστίνης καὶ προσεπάθει ν' ἀνέυρῃ τὸ μέρος, εἰς ὃ θὰ ἐβύθιζε τὴν αἰχμὴν αὐτοῦ . . . Ἄλλ' αἴφνης, ἀφείκε τὸν βραχίονα τῆς κυρίας Κουρσὺ, ἔβαλεν ὀξὺν στεναγμὸν καὶ, ῥίψας μακρὰν αὐτοῦ τὸ ἐγχειρίδιον, ἀνεχώρησε γελῶν, ὡς παρὰ φρων.

— Ἀ ! ὄχι, δὲν θέλω τίποτε, τῇ εἶπεν ἐπανελθὼν μετ' ὀλίγον· θέλω μόνον νὰ ἔχητε τὸ αὐτὸ βλέμμα τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ φορέσητε τὸ νέον σας φόρεμα. Ἀλήθεια ! ἀναλόγως τοῦ φορέματος πρέπει νὰ ᾔηε καὶ οἱ λίθοι, τοὺς ὁποίους θὰ φέρετε. Πρέπει ν' ἀγοράσητε ἀδαμάντινα κοσμήματα.

Ἡ κυρία Κουρσὺ εἶχε μὲν πολυτίμους ἀδάμαντας, ἀλλὰ δὲν ἐδύναντο νὰ παραβληθῶσι πρὸς ἐκείνους τῆς Βαρβάρας· ἀπέναντι αὐτῆς κατὰ τοῦτο ἦτο ἀληθῶς πτωχή. Καὶ τότε σφοδρὰ ζηλοτυπία κατέτρωγε τὴν καρδίαν της· ἔπρεπε μὲ πᾶσαν θυσίαν κατὰ τὴν ἐσπέραν τοῦ χοροῦ νὰ ὑπερτερῇ τὰς φίλας της.

Ἐπρεπε.

Ἡ κυρία Κουρσὺ μετέβη μετὰ τοῦ πρίγκηπος παρὰ τινὶ ἀδαμαντοπώλῃ, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγνώριζε, καὶ ὅστις ἐπροθυμοποιήθη νὰ παρουσιάσῃ εἰς αὐτοὺς τὰ πολυτιμότερα κοσμήματα.

— Σὰς συμβουλεύω, κυρία, εἶπεν ὁ ἀδαμαντοπώλης, ν' ἀγοράσητε αὐτὸ τὸ βραχιόλιον. Εἶναι ὠραιότατον, καὶ πρὸ πάν-

των τὴν νύκτα λάμπει, ὅπως οἱ ἀστέρες εἰς τὸ στερέωμα.

Ἡ Αὐγουστίνη ἠρώτησε περὶ τῆς τιμῆς αὐτοῦ.

— Ἐκὰς εἴκοσι χιλιάδας φράγκων.

— ὦ ! εἶνε πολὺ ἀκριβὸν ! ἐπιθύρουν ἡ κυρία Κουρσὺ.

— Μπᾶ ! καὶ τί μὲ τοῦτο ; ὁ σύζυγός σας εἶνε πολὺ πλούσιος ! ὑπέλαβεν ὁ πρίγκηψ.

— Βεβαίως, ἀλλὰ δὲν θὰ το ἐπιδοκιμάσῃ.

— Ἀλλὰ δὲν χρειάζεται νὰ το πληρώσετε καὶ ἀμέσως, εἶπεν ὁ ἀδαμαντοπώλης· σὰς δίδω προθεσμίαν ἑξ μηνῶν.

— Μετὰ ἑξ μηνῶν ὁ κύριος Κουρσὺ θὰ κερδίσῃ ἄλλα τόσα, προσέθηκεν ὁ πρίγκηψ.

Ἡ Αὐγουστίνη καὶ πάλιν ἐδίστασεν· ἀλλ' ὁ πειρασμὸς κατέτρωγε τὴν καρδίαν της, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ της ἐσπινθηροβόλουν παραδόξως. Ὁ πρίγκηψ ἐνεθάρρυνεν αὐτήν, ὁ δὲ ἀδαμαντοπώλης τῇ ἐδίδε τὸ κόσμημα ἐπὶ πιστώσει . . . Ἐπὶ τέλους ἡ Αὐγουστίνη ἐνέδωκε καὶ . . . ἠγόρασεν αὐτό.

Τὴν νύκτα ἐκείνην διήλθεν ἐν ἀγρυπνίᾳ. Μόλις ἐξημέρωσεν, ἔτρεξεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρὸς της, τὸν ὁποῖον εὗρεν ὡχρὸν καὶ πᾶσχοντα.

— Ἀλλὰ καὶ σὺ φαίνεσαι ὅτι πᾶσχεις, κόρη μου, τῇ εἶπεν ὁ κύριος Μεϊλλάκ. Τί ἔχεις ;

— Ἀκόμη ὀλίγας ἡμέρας, πάτερ μου, καὶ ἀναχωροῦμεν μαζὶ διὰ τὸ Haussois· καὶ τότε θὰ ἡσυχάσω τοῦλάχιστον δι' ἐν ἔτος.

— Εὐχομαι, κόρη μου, διότι ὁ σύζυγός σου, ὡς ἠννόησα ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς του, λυπεῖται πολὺ δι' αὐτὴν τὴν ζωὴν σου καὶ δὲν ἔχει ἀδικον νὰ ὑποπτευθῇ κατὰ τι περισσότερον, ἀφοῦ τὸν ἀφίνεις μόνον καὶ ἐρχεσαι νὰ σπαταλᾷς τὰ χρήματά του εἰς Παρισίους. Πόσα σοὶ παραχωρεῖ διὰ τὰ ἔκτακτα ἐξοδά σου ;

— Δέκα πέντε χιλιάδας φράγκων.

— Καὶ σοὶ ἐπαρκοῦν ;

— Ἐπάνω κάτω.

— Τί σημαίνει αὐτὸ τὸ ἐπάνω κάτω !

Ἡ μακαρίτισσα μήτηρ σου οὐδέποτε εἶχε τόσῳ ποσόν οὔτε διὰ τὰ τακτικά της ἐξοδα, ὄχι διὰ τὰ ἔκτακτα. Ἐπάνω κάτω ! . . . Ἀλλὰ τότε θὰ κάμῃς χρέη . . .

— Δέν σοὶ λέγω . . . ἔχω μερικὰ χρέη, ἀλλὰ μικρά, ἀσήμενα . . .

— Πρόσεξε καλά, διότι δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ σὲ ἡ εὐτυχία τοῦ συζύγου σου μόνον ἀλλὰ καὶ ἡ ὑπόληψίς του, ἡ τιμὴ του ὡς μεγαλεμπόρου, καὶ ἐπὶ τέλους ἡ φήμη του, τὴν ὁποίαν ἀπέκτησε μὲ τόσους κόπους καὶ τόσας θυσίας· ἂν ποτε συμβῇ ν' ἀναφανῶσι χρέη σου, εἶνε κατεστραμμένος. Σκέψου ὅτι αἱ ἀνοησίαι τῶν γυναικῶν καταστρέφουσι πολλὰκις τοὺς συζύγους καὶ ἐνίοτε τοὺς ἀτιμάζουσιν.

— Ἐχεις μέγα δίκαιον, πάτερ μου, ἀλλὰ τὸ κακὸν παράδειγμα μᾶς ἀφανίζει.

— Καὶ δι' αὐτὸ πᾶσα φρόνιμος γυνὴ περιορίζει τὰ ἐξοδά της καὶ τὰς σχέσεις της ἀναλόγως τῆς θέσεώς της. Αἱ

ρωσσίδες πριγκήπισσαι δύνανται νὰ σε ρίψωσι εἰς ἄβυσσον, τὴν ὁποίαν οὐδὲ κἂν φαντάζεσαι.

— Τώρα, ἅμα τελειώσῃ ὁ χειμὼν, θ' ἀναχωρήσωμεν μαζὶ εἰς τὸ Haussois καὶ ἐκεῖ θὰ εἶμαι πάντοτε πλησίον σου καὶ θὰ ἡσυχάσω πλέον.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἡ Αὐγουστίνη ἐπεσκέφθη τὰς φίλας της. Ἐπὶ τοῦ προσώπου της διεκρίνοντο τὰ ἔχνη βαθείας λύπης.

— Μήπως θ' ἀναχωρήσετε διὰ τὸ Haussois ; ἠρώτησεν αὐτὴν χαμηλοφώνως ὁ πρίγκηψ.

— Ἀ ! ὄχι ἀκόμη, θὰ μείνω εἰς Παρισίους μέχρι τῆς ἀνοιξέως.

— Καὶ σκοπεύετε νὰ μεταβῇτε εἰς Ἑμς τὸ θέρος τοῦτο ;

— Δέν πιστεύω.

— Ἡ πριγκήπισσα διοργανίζει μὲ τὰς φίλας της μεγάλην ἐκδρομὴν θὰ περιηγηθῶσι τὴν Σουηδίαν καὶ Νορβηγίαν. Δέν θὰ λάβετε μέρος καὶ ὑμεῖς ;

— Δέν ἠξέυρω, ἀληθῶς δὲν ἠξέυρω . . .

— Ἀς ἀφήσωμεν τώρα αὐτὰ καὶ ἄς σκεθῶμεν διὰ τὸν προσεχῆ χορόν . . . Μόλις σὰς ἰδοῦν, ὅλοι θ' ἀνακραῖουν, ὅπως ὁ Ὁθέλλος : « ὦ ὠραία μου ἀγωνίστρια ! » Τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο δὲν θέλω νὰ σας ἰδῶ μελαγχολικὴν καὶ μὲ πρόσωπον συνωφρυσμένον, ὅπως ἀπόψε· πρέπει ὅλα σας νὰ ἐκπέμπωσι φλόγας καὶ πῦρ· θέλω νὰ σας ἰδῶ ὅλην ἀκτινοβολοῦσαν, ὅπως μίαν φορὰν ἄλλοτε . . .

Ὁ πρίγκηψ διεκόπη, διότι εἶδε τὴν κυρίαν Κουρσὺ ὡχρίσασσαν, καὶ ἐπιθύρουν χαίρετίσας αὐτήν :

— Συγγνώμην !

Ἡ Αὐγουστίνη ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας δὲν ἐδυνήθη νὰ λησμονήσῃ τοὺς λόγους τοῦ πατρὸς της, ὅστις, ὡς δίστομος μάχαιρα, διεπέρασεν τὴν καρδίαν της. Ὅθεν ἔγραψεν εἰς τὸν σύζυγόν της πλήρη τρυφερῶν αἰσθημάτων ἐπιστολήν, ἥτις κατεγοήτευσεν τὴν καρδίαν τοῦ κυρίου Κουρσὺ. Ἀλλὰ καθ' ὅσον ἐπλησίαζεν ἡ ἡμέρα τοῦ χοροῦ καὶ ἐσκέπετο τὸ νέον της φόρεμα καὶ τὸ ἀδαμαντοκόλλητον βραχιόλιόν της, ἐπὶ τοσοῦτον αἰ πρώταις ιδέαις της ἐπανήρχοντο εἰς τὸ πνεῦμά της καὶ ἐφαντάζετο τὴν ἐντύπωσιν καὶ τὸν θαυμασμόν, τὸν ὁποῖον θὰ ἐνεποίει εἰς τὸν χορόν ἡ παρουσία της. Ὅθεν ἀνέμενε μετὰ παλμῶν καρδίας τὴν ἡμέραν τοῦ χοροῦ καὶ ἤρξατο προετοιμαζομένη καὶ σχεδιάζουσα κατὰ νοῦν τὰ περὶ τῆς κομμώσεως αὐτῆς, ἥτις ἔδει νὰ ᾔηε σύμφωνος πρὸς τὴν λοιπὴν πολυτέλειαν τῆς ἐν γένει στολῆς της.

Τὴν πρωίαν τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐπρόκειτο νὰ λάβῃ χώραν ὁ προαγγελθεὶς χορός, ἐπεσκέφθη αὐτὴν ἡ Νέρα.

— Θὰ ἔλθετε καὶ σεῖς ; ἠρώτησεν αὐτὴν ἡ Αὐγουστίνη.

— Βεβαίως· θὰ φέρω στολὴν Ἀμερικανίδος.

— Τί λαμπρά !

— Καὶ ἐρχομαι, ἀγαπητή μου, διὰ νὰ σας ζητήσω μίαν χάριν. Ὁ Γουσταῦς δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη μίαν ἐργασίαν, ἀπὸ τὴν

ὁποῖαν περιμένει πολλά χρήματα· ἔνεκα τούτου ἔχω ἀνάγκην χιλίων φράγκων...

— Εὐχαρίστως, εἶπεν ἡ Αὐγουστίνη.

— Γνωρίζω, ὑπέλαβεν ἡ Νέρα, ὅτι ὁλος ὁ κόσμος με κατακρίνει διὰ τὴν πολυτέλειάν μου, ἐνῶ, ἂν ἦμην ὀλιγώτερον πολυέξοδος, θὰ εἶχον ἀρκετὰ χρήματα, διότι πραγματικῶς ὁ σύζυγός μου κερδίζει πολλά. Ἀλλὰ τίς οἶδεν! ὁ Ἰσοκράτης εἶπε «τὸ μέλλον ἀόρατον», καὶ δι' αὐτὸ κ' ἐγὼ εὐχαριστοῦμαι εἰς τὸ παρὸν καὶ δὲν φροντίζω διὰ τὸ μέλλον. Χρεωστῶ πολλά, ἀλλὰ δὲν με μέλει τίποτε· ὁ σύζυγός μου εἶνε καλλιτέχνης, ἅς ἐργασθῇ περισσότερο. Αἱ ἐφημερίδες τὸν κατηγοροῦσιν ὅτι κατασπώτευσεν τὴν μεγαλοφυΐαν του εἰς πολὺ μικρὰ πράγματα. «Ε! καὶ τί με τοῦτο; Ἀντὶ νὰ ἐργάζεται διὰ ν' ἀπαθανατίσῃ τὸ ὄνομά του, ἐργάζεται διὰ νὰ ζῇ ὅπως πρέπει. Πρέπει νὰ τον κατηγορῶσι διὰ τοῦτο; Τί τον μέλει διὰ τὴν δόξαν; Αὐτὸς δόξαν πρέπει νὰ ἔχῃ νὰ με βλέπῃ πάντοτε ὥραϊαν καὶ εὐχαριν, καὶ νὰ διασκεδάζω ὅπως ὁλος ὁ κόσμος. Με ἀγαπᾷ καὶ με ὑπακούῃ, χωρὶς ἀντιλογίαν... Ἀλήθεια! ἀκριβῶς μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας θὰ σας ἀποδώσω αὐτὰ τὰ χρήματα... λοιπόν, ἀπόψε!...

— Ἀπόψε! ἐπανέλαβεν ἡ κυρία Κουρσὺ.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἡ ρωσικὴ πρεσβεία ἤτο λαμπρῶς πεφωταγωγημένη καὶ πρῶται εἰσῆλθον ἐν αὐτῇ ἡ Βαρδάρρα, ἡ Μάιρα καὶ ἡ Δουσίγκα. Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθε καὶ ἡ Αὐγουστίνη, ἥτις πάραυτα ἐζήτησε διὰ τοῦ βλέμματος τὸν πρίγκηπα, ὅστις ἐκάθητο εἰς τινὰ γωνίαν ἀκίνητος καὶ σιωπηλός. Μετ' οὐ πολὺ ὅμως, ἰδὼν αὐτὴν περικυκλουμένην ὑπὸ πολλῶν κυρίων, ζητούντων αὐτὴν διὰ τοὺς προσεχέεις χορούς, προὐχώρησε σχεδὸν ἀπαρτήρητος πρὸς αὐτήν, καὶ κύψας τῇ εἶπε χαμηλοφώνως·

— Εἶνε πολὺ ζέστη ἐδῶ μέσα, πρέπει νὰ ἔλθετε εἰς τὸ ἐστιατόριον.

Ἡ ὀργή, τὴν ὁποῖαν εἶχεν ἡ Αὐγουστίνη, διότι ἐφάνη ψυχρὸς καὶ ἀδιάφορος κατὰ τὴν εἰσοδὸν της, πάραυτα διελύθη, ὡς ἡ χιών ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου. Ὅθεν, λαβούσα τὸν βραχίονά του, διήλθε μετ' αὐτοῦ ὑπερήφανος τὴν αἰθουσαν καὶ μετέβησαν εἰς τὸ ἐστιατόριον, ἐνθα ὁ πρίγκηψ προσέφερεν αὐτῇ ποτήριον πλήρες καμπανίτου, τὸ ὅποιον αὐτὴ ἐκένωσε μετὰ πινυμένους. Ὁ πρίγκηψ ἔλαβε τότε ἐκ τῶν χειρῶν τῆς Αὐγουστίνης τὸ ποτήριον, τὸ ὅποιον ἀφῆκεν ἐπίτηδες νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ νὰ θραυσθῇ.

— Τώρα πλέον δὲν διψάτε, τῇ εἶπε, δὲν μας χρησιμεύει τὸ ποτήριον.

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ χοροῦ οὐδὲ λέξιν πλέον τῇ ἀπηύθυνε, καίτοι αὕτη πολλὰκις προσεπάθησε νὰ ἐπιτύχῃ ἐνὸς μειδιάματός του, μιᾶς λέξεως. Ὁ πρίγκηψ ἐφαίνετο ἀλλόφρων· τὸ πρόσωπόν του εἶχε παραδόξως συνωρυωθῇ, ἐπὶ δὲ τῶν χειλέων του ἐπλανᾶτο μειδίαμα μεστὸν πικρίας καὶ θλίψεως.

Περὶ δὲ τὴν χαραυγὴν, ὅτε ἡ Αὐγουστίνη, ἀπαυδήσασα πλέον ἐκ τοῦ χοροῦ, ἠτοιμάζετο νὰ ἀπέλθῃ, ὁ πρίγκηψ προσέ-

φερεν εἰς αὐτὴν τὸν βραχίονά του καὶ ὠδήγησεν αὐτὴν εἰς τὴν ἀμαξάν· ὅτε δὲ ἀμφότεροι ἐκάθησαν ἐντὸς αὐτῆς, ἔλαβε τὰς χειρὰς της καὶ τῇ εἶπεν·

— Ἀπόψε ἦσθε δι' ἐμὲ ἄγγελος, δηλαδὴ ἡ γυνή, τὴν ὁποῖαν ἐπεζήτητον. Ὡ! δότε μοι ἐνθύμιόν τι τῆς ἐσπέρας ταύτης, ἐν ἐνέχυρον τῆς ἀγάπης μας. Ἀλλὰ δὲν θέλω οὔτε τὰ ἀνθη αὐτά, τὰ ὁποῖα ἐθώπευσεν ἡ ἀβρά σας χεῖρ, οὔτε τὸ βινόμακτρον τοῦτο, τὸ ὅποιον ἀποπνέει τὰ μῦρα τῶν χειλέων σας· θέλω ἐν δῶρον πολυτιμότερον καὶ ἴσως, ἴσως ὠφελιμότερον· θέλω τὸ μικρὸν ἐγχειρίδιον τὸ ὁποῖον κρέμαται ἐκ τῆς ἀδαμαντοκυλλήτου ζώνης σας.

Ἡ κυρία Κουρσὺ ἐστέναξεν ἐκ βαθους καρδίας.

— Εὐχαριστῶ διὰ τὸν στεναγμὸν τοῦτον, εἶπεν ὁ πρίγκηψ μετ' ἀπείρου γλυκύτητος, αὐτὸς ἴσως ἐμφαίνει τὸν οἶκτον, τὸν ὅποιον αἰσθάνεσθε δι' ἐμὲ καὶ μοι ὑπομιμνήσκει ὅτι τὸ πάθος μ' ἐτύφλωσε τόσο, ὥστε παρεξέτραπην... Ἀλλ' ὅχι δὲν θὰ μοι ἀρνηθῇτε τὸ δῶρον αὐτὸ τὸ ὁποῖον σὰς ἐζήτησα, καὶ τὸ ὁποῖον ἴσως μοι ἀποδώσῃ τὴν ἡσυχίαν καὶ... τὴν αἰωνίαν ἀνάπαυσιν...

Ἡ Αὐγουστίνη δὲν εἶχεν ἀποσύρει τὰς χειρὰς της ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ πρίγκηπος. Τὰ δάκρυα ἐπνιγον τὴν φωνήν της καὶ δὲν ἐδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ. Ὁ πρίγκηψ ἔλαβε μόνος τὸ ἐγχειρίδιον, ἔφερεν αὐτὸ εἰς τὰ χεῖλη καὶ εἶτα τὸ ἐκρυψεν εἰς τὸ στήθος του.

— Θεέ μου! ἐπιθύρουν ἡ κυρία Κουρσὺ, λοιπόν δὲν προσδοκᾶτε, δὲν περιμένετε πλέον τίποτε ἐκ τῆς ζωῆς ταύτης;

— Ἐβαρύνθη πλέον τὰς ψευδεῖς ἐλπίδας καὶ ὑπόσχσεις.

— Ἀλλὰ δὲν ψεύδονται καὶ ὅλοι, κύριε πρίγκηψ.

— Ἄν μοι ἐδίδετε σεις μίαν ὑπόσχεσιν, ἴσως θὰ ἐπίστευον...

— Μίαν ὑπόσχεσιν, ἐγώ!

— Αὕτῃ ἡ ὑπόσχεσις ὀλίγον θὰ ἦτο διὰ σὰς, ἐνῶ εἰς ἐμὲ θ' ἀπέδιδε τὴν ζωὴν...

— Ἀλλὰ ποῖαν;... Εἰμαι σύζυγος καὶ ἔχω καθήκοντα... Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας θ' ἀναχωρήσω... καὶ ἴσως δὲν θὰ ἐπανεέλθω ποτέ.

— Σεις! Ὡ! ναι, θὰ ἐπανέλθετε, τὸ προαισθάνομαι! διότι βλέπετε ὅτι ὑποφέρω ἐξ αἰτίας σας... Τοῦλάχιστον ὀρκισθῆτέ μοι ὅτι καθ' ἡμέραν αἰσθάνητε ὅτι καὶ σὰς ἡ καρδιά ὑποφέρει καὶ ποθεῖ τὴν ἐνταῦθα ἐπ' ἀνδρόν σας, θὰ ἔλθετε νὰ στηριχθῇτε εἰς τὸν βραχίονά ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἤδη εἰς τὰς χειρὰς του κρατεῖ τὰς ἰδικὰς σας. Μόνον κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν θὰ αἰσθανθῶ ἀνακούφισιν καὶ θὰ συμπιλιωθῶ καὶ πάλιν μετὰ τῆς ζωῆς. Μοὶ το ὑπόσχεσθε;...

— Τὸ ὀρκίζομαι.

— Εὐχαριστῶ καὶ ὑγίαινε, ἄγγελέ μου· τώρα πλέον δὲν θ' ἀποθάνω.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΔΕΣΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ἀρίκοντο ἐπὶ τῆς πλατείας καὶ πρῶτος ὁ Κουέλος ἔλαβε τὸν λόγον.

— Ἴδετε ὅποιον ὥραϊον καὶ ἐρημον πεδῖον, εἶπε, πῶς στερεώνουσιν οἱ πόδες ἐπὶ τοῦ ξηροῦ ἐδάφους.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ναι, ἀπήντησεν ὁ Ἀντραγκέ, κτυπῶν τὰς χειρὰς ὡς πρᾶττουσιν, ὅτε δίδουσι τὰ συνθήματα τῶν μονομαχιῶν.

— Λοιπόν, ἐξηκολούθησεν ὁ Κουέλος, ἐσκέφθημεν, οὗτοι οἱ κύριοι καὶ ἐγώ, ὅτι ἠθέλετε εὐαρεσθηθῇ, μίαν τούτων τῶν ἡμερῶν, νὰ συνοδεύσητε ἡμᾶς ἕως ἐδῶ, ὅπως χρησιμεύσητε, ὡς δεῦτεροι, τρίτοι καὶ τέταρτοι τῷ κυρίῳ Βουσύ, ὅστις ἔκαμε πρὸς ἡμᾶς τὴν τιμὴν νὰ προκαλέσῃ καὶ τοὺς τέσσαρας.

— Εἶναι ἀληθές, εἶπεν ὁ Βουσύ πρὸς τοὺς ἀποροῦντας φίλους του.

— Δὲν μὰς εἶπε τίποτε, ἀνέκραξεν ὁ Ἀντραγκέ.

— Ὡ! ὁ κύριος δὲ Βουσύ γινώσκει τὴν ἀξίαν τῶν πραγμάτων, ἀπήντησεν ὁ Μωζιρόν. Δέχεσθε, κύριοι Ἀνδεγαυοί;

— Βεβαίως ναι, ἀπεκρίθησαν ὁμοφώνως οἱ τρεῖς Ἀνδεγαυοί· ἡ τιμὴ εἶναι μεγίστη καὶ ὑπερχαίρομεν.

— Θαυμάσια, εἶπεν ὁ Σχομβέργ, τρίτων τὰς χειρὰς του. Εὐαρεστεῖσθε νῦν νὰ ἐκλέξωμεν ἀλλήλους;

— Μοὶ ἀρέσκει ἡ τοιαύτη μέθοδος, εἶπεν ὁ Ριβειράκ με σπινθηροβολοῦντας ὀφθαλμούς... καὶ τότε...

— Ὅχι, διέκοψεν εἰπὼν ὁ Βουσύ, δὲν εἶναι ὀρθόν. Ἀπαντες ἔχομεν τὰ αὐτὰ αἰσθήματα, ἐπομένως ἐμπνεόμεθα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Ἀς ἀφήσωμεν, λοιπόν, εἰς τὸν Θεὸν τὴν φροντίδα νὰ συνδυσῇ ἡμᾶς. Ἀς βάλωμεν κλῆρον, ὡς οἱ Ὁράτιοι.

— Οἱ Ὁράτιοι ἐβκλον κλῆρον; εἶπεν ὁ Κουέλος, σκεπτόμενος.

— Ἀγομαι νὰ το πιστεύσω, εἶπεν ὁ Βουσύ.

— Τότε, ἅς μιμηθῶμεν αὐτούς.

— Μίαν στιγμήν, εἶπεν αὖθις ὁ Βουσύ. Πρὶν ἢ γνωρίσωμεν τοὺς ἡμετέρους ἀνταγωνιστάς, ἅς θέσωμεν τοὺς ὅρους τῆς πάλης. Θὰ ἦτο ἀνάρμοστον οἱ ὄροι νὰ ἐπωγῶνται τῆς ἐκλογῆς τῶν ἀντιπάλων.

— Τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀπλούστατον, εἶπεν ὁ Σχομβέργ, θὰ παλαίσωμεν μέχρις οὐ ἐπέλθῃ θάνατος, εἶπεν ἡμῖν ὁ κύριος δὲ Σαὶν-Λύκ.

— Ἀναμφιβόλως, ἀλλὰ τίνι τρόπῳ θὰ παλαίσωμεν;

— Διὰ τοῦ ξίφους καὶ τοῦ ἐγχειριδίου, εἶπεν ὁ Βουσύ· ὅλοι εἴμεθα ἐξησκημένοι.

— Πεζοί; εἶπεν ὁ Κουέλος.

— Τί θέλετε τὸν ἵππον; Δὲν εἶναι τις ἐλεύθερος εἰς τὰς κινήσεις του.

— Ἐστῶ, πεζοί.

— Τίνα ἡμέραν;

— Ὅσον δυνατόν ταχύτερον.